

Inka Martí i Marisol Galdón, presentadores de 'Peligrosamente juntas'

“Manquen homes excitants”

Marisol Galdón, periodista, morena, ulls foscos, ungles granates, altament excitable i pentinat i vestuari anys setanta; Inka Martí, filòloga, rossa, i amb una profunda mirada blau mediterrani. Dues dones que no traeixen: "Som molt perilloses". I viuen juntes a La 2.

Fa un parell de setmanes, TVE incorporava a la seva programació un nou *magazine* diari: *Peligrosamente juntas*. Es retorna a l'antiga fórmula del duet femení. Inka Martí i Marisol Galdón esdevenen, així, juntes i a La 2, suposadament perilloses. Les crítiques no s'han fet esperar.

MARISOL: Les de Madrid han estat més benèvols que les de Barcelona, que han estat matineres i molt personalitzades.

INKA: Jo ho trobo bé, però hi ha d'haver un marge; pensa que és diari, en directe i no estem soles.

MARISOL: Necessitem un temps d'acoblament. A més, només vam fer un programa pilot i va ser...

INKA: ...per provar posicions de càmera. I de cop, el directe; vinga, ¡som-hi! Suposo que la gent deu intuir que la nostra intenció no és fer un bunyol.

—¿El títol del programa determina el vostre paper davant la càmera?

MARISOL: Som així. Penso que el *feeling* es desprèn d'aquest contrast: l'elegància i la tranquil·litat de la Inka i després jo, que apareixo amb rampell de lleona... El programa és com una onada.

INKA: I això té una part perillosa, perquè t'estàs venent a tu mateixa; és una sensació estranya. Amb el directe tens el cuquet de no saber com comença ni com acabarà. És més fàcil per a una actriu.

MARISOL: I no som 'tallades', però tampoc descarades, que és una paraula amb una accepció barroera. Som dues noies vives, que trepitgem ferm.

INKA: L'altre dia ens va trucar Ridley Scott... "Ei, Ridley, prompte estarem lliures per fer la segona part de *Thelma i Louise*"...

—¿Us perdonen més la vida per ser noies, o menys?

MARISOL: Per ser noia, no te la perdonen, *carinyo*. Encara menys, et foten molta més canya, et castiguen més.

INKA: Aparentment sí, però és mentida. I penso en allò de "ets maca, però tonta".

Marisol Galdón i Inka Martí, sempre juntes i en perill.

—¿I us rebel·leu contra el masclisme?

MARISOL: ¿A tu que et sembla, tio?

INKA: Depèn del que consideris per masclista. Per exemple, no considero masclista que t'obrin la porta. Et rebel·les contra la comoditat dels tios, però no és tan senzill.

MARISOL: Jo encaro més com s'informa de determinats fets quan les dones en són les protagonistes.

—¿Us posaríeu una pròtesi de silicona?

INKA: No, mai.

MARISOL: Abans del *boom*, tampoc. Tenim poc pit i n'estem orgulloses.

INKA: ¡Salut!

—¿Seduir o ser seduïdes?

INKA: Les dues coses.

MARISOL: A mi també, però m'agrada

que em sedueixin.

—¿Qui us agradaria que ho fes?

INKA: Depèn de l'època. M'hauria agradat el John Malkovic de *Les amistats perilloses*, però ara ja no.

MARISOL: A mi em dóna *morbo* el Sean Pen. Això que lligués la Madonna a una cadira i la deixes allà, a l'apartament...

INKA: Per això es van separar.

—¿Practiqueu el "Posa-te'l, posa-li'l"?

INKA: Tenim parella estable.

MARISOL: No fem polvos esporàdics, llavors no el posem.

—¿Ho deixariu tot per amor?

INKA: Jo sí; ja ho he fet alguns cops.

MARISOL: Jo no, *carinyo*. Per a mi, jo sóc el més important. I mira que fa un mes que m'he enamorat i porto un "cuelgue que no vegis". L'amor és important,

però no bàsic; jo puc viure sense l'amor d'una persona, tant físic com d'un altre tipus.

INKA: Jo sense amor físic no puc viure.

MARISOL: Parlant d'amor, vaig a trucar...

—¿Que és el que més us excita?

MARISOL: Estic predispòsada perquè m'exciti qualsevol cosa; i sexualment, deixem-ho obert...

INKA: Bàsicament, el mateix. En la vida, moltes coses. Així i tot, hi ha una manca horrible de coses que excitin; i sexualment, també manquen homes excitants.

MARISOL: ¡Sí, senyora!

INKA: La cosa està molt malament.

MARISOL: I no parlem de tios macos. A mi, un tio maco no m'excita. M'excita que tingui una conversa interessant, que sàpiga encendre un cigarret...

—¿I les vostres cames, ¿quin paper tenen davant la càmera?

MARISOL: Un paper molt refrescant. Importantíssim.

—¿De què us alimenteu?

INKA: A banda d'aquest bikini, cuido molt l'alimentació. No faig dieta...

MARISOL: ¡Només et faltaria això!

INKA: Sí. em cal engrèixar-me. Miro el

que menjo, perquè es menja molta brutícia. No he tastat mai una hamburguesa.

MARISOL: Jo, sí.

INKA: Ella peca més que jo.

—¿Quin és el vostre plat preferit?

MARISOL: ¡Guau! M'agrada molt una cosa que fa la meua mare i que és diu *cachamiga*; és una pasta acompanyada de pebrots fregits, arengada...

INKA: Jo també treuré una recepta de l'àvia. És una cosa fantàstica, en alemany es diu *kartofei pffanne kuchen*, que és un pastís de patata passat per la paella...

MARISOL: ¡...com la meua!

INKA: Amb ou i una mica de farina...

MARISOL: ¡...Nena, com la meua!

INKA: Aquest és amb compota de poma.

MARISOL: ¡Ah!, així no. Però quina coincidència, tio; això no ho sabíem, ¿veus?

—¿Sou maniàtiques?

INKA: Jo, no massa.

MARISOL: Jo, molt. M'agrada el silenci absolut. Dormo amb les orelles tapades i no m'agrada dormir acompanyada. Llaavors, la respiració; a més els tios...

INKA: ...ronquen...

MARISOL: ...fumen...

INKA: Jo els clavo patades, els sacsejo...

MARISOL: Jo també. Està bé dormir acompanyada pel calor, però des del punt de vista pràctic...

INKA: A mi m'agrada dormir acompanyada.

La Inka s'ha acabat el sandvitx i la Marisol apura el tallat i el pastís de poma que ha demanat després de les croquetes; té presa perquè se'n va a Zeleste a un concert del jamaicà Pablo Moses. *Stop*. Quaranta cinc minuts són prou per despullar-les. Les dues a l'hora. Juntes.

Joan Marí

J.L.MENDEZ

Inka Martí: "Toco de peus a terra, però de tant en tant volo"

Catalano-germànica de 28 anys. Capricorn, ascendent Acuari. "Això vol dir que toco de peus a terra i que, de tant en tant, volo". Llicenciada en Hispàniques. Treballava de model —"donava peles, però mai no hem vaig obsessionar per les portades"— mentre estava a la facultat. Lleial en l'amor, perquè la fidelitat i l'amoralitat "no són incompatibles", compra la roba interior a Londres, si pot ser llisa i blanca o negra, "depèn...".

Li agrada el *dry Martini*,

però "és un afrodisiàc nefast". "Nàixer és el millor regal", asseguren els seus ulls blaus. I diu que la càmera l'estima més a ella que no a l'inrevés. Fa dos anys que no visita la "Casita Blanca" —"un lloc de pel·lícula". Es posa un perfum diferent cada dia: Cristal de Chanel o Van Cleef, que "és més dolça". I per home, Vetiver de Guerlain, la del seu noi.

Condueix un Cherokee i a l'estiu se'n va a Alemanya "perquè no hi ha ningú".

Marisol Galdón: "Sóc lleona, lleona, ¿algun dubte, tio?"

Catalana de pares andalusos. 29 anys de Lleó, ascendent Lleó. "Sóc lleona, lleona, tio, ¿algun dubte?". Llicenciada en Ciències de la Informació.

Enamorada del cinema, ha intervingut en la pel·lícula *Las apariencias engañan*, de Carles Balaguer —"espero fer-ne més". Viu una història d'amor passional amb la càmera: "Ens estimem moltíssim". *Fellini*, el seu gatet, és el regal més maco que li han fet.

Passa de perfum, però no

de colònia: "M'agraden Royal Ambree, Agua de Jazmín de Christian Dior, i l'olor natural". I compra la roba íntima on veu alguna cosa que li agrada. "Des d'una botiga del carrer Nou de Rambla, d'aquestes de cabareteres, de ties de revista, fins a...". Llisa i negra. El portal de la casa on viu és un dels llocs més inhabituals on ha tigit una relació sexual. "Imagina't el morbo, quan pot entrar qualsevol".

Condueix un Fiat Uno Turbo i en l'amor és fidel. **J. M.**